

Sygn. akt **X K 1042/15**

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – Bartosza Woźniaka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 kwietnia 2016 roku sprawy

sprawy **L. P. (P.)**, syna K. i K. z domu Makuch, urodzonego (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 24 lutego 2011 roku wydanym w sprawie X K 882/10 za popełnione w okresie od 25 do 28 lutego 2010 roku czyny z art. 278 § 1 k.k. i z art. 279 § 1 k.k. i inne, za które wymierzono mu: (i) za pierwszy czyn karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 20 stawek dziennych po 10 złotych każda, (ii) za drugi czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 30 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda, a przy zastosowaniu art. 85 k.k. wymierzono mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda, a karę pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata; postanowieniem z 03 grudnia 2012 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności,
2. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 kwietnia 2012 roku w sprawie X K 187/12 za czyny z art. 279 § 1 k.k. i inne popełnione w dniu 13 października 2011 roku, za które wymierzono mu kary: (i) za pierwszy 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 60 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda, (ii) za drugi 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda, a przy zastosowaniu art. 85 k.k. wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda, a karę pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; postanowieniem z 05 lutego 2013 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności,
3. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 16 października 2012 roku, wydanego w sprawie X K 1065/12, za czyny z art. 278 § 1 k.k. popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k. w dniach 08/09.05.2012 roku, 25-27.06.2012 roku, od 26.06.2012 roku do 06.07.2012 roku, za które wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 10 złotych każda, a wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat;
4. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 07 listopada 2014 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt X K 705/14, za czyny z art. 278 § 1 k.k. i z art. 279 § 1 k.k., popełnione: (i) pierwszy w dniach 03 lipca 2012 roku, za który wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz (ii) kolejne w okresie od 09 do 11 lipca 2012 roku, za które w warunkach art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, a na mocy art. 91 § 2 k.k. wymierzono mu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

I. na mocy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie Kodeksu karnego i niektórych innych ustawy (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r., poz. 396) i art. 575 § 1 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 07 listopada 2014 roku w sprawie X K 705/14,

II. na mocy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie Kodeksu karnego i niektórych innych ustawy (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r., poz. 396) i art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 91 § 2 i 3 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1 i 1a k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczone:

- przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 16 października 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 1065/12,
- przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 07 listopada 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 705/14,

i w ich miejsce wymierza skazanemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na mocy art. 576 § 1 k.p.k. a contrario pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu pozostawia do odrębnego wykonania,

III. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie umarza,

IV. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt **X K 1042/15**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. P. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 24 lutego 2011 roku wydanym w sprawie X K 882/10 za popełnione w okresie od 25 do 28 lutego 2010 roku czyny z art. 278 § 1 k.k. i z art. 279 § 1 k.k. i inne, za które wymierzono mu: (i) za pierwszy czyn karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 20 stawek dziennych po 10 złotych każda, (ii) za drugi czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 30 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda, a przy zastosowaniu art. 85 k.k. wymierzono mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda, a karę pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata; postanowieniem z 03 grudnia 2012 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności,
2. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 kwietnia 2012 roku w sprawie X K 187/12 za czyny z art. 279 § 1 k.k. i inne popełnione w dniu 13 października 2011 roku, za które wymierzono mu kary: (i) za pierwszy 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 60 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda, (ii) za drugi 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda, a przy zastosowaniu art. 85 k.k. wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda, a karę pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; postanowieniem z 05 lutego 2013 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności,
3. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 16 października 2012 roku, wydanego w sprawie X K 1065/12, za czyny z art. 278 § 1 k.k. popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k. w dniach 08/09.05.2012 roku, 25-27.06.2012 roku, od 26.06.2012 roku do 06.07.2012 roku, za które wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności

i karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 10 złotych każda, a wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat;

4. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 07 listopada 2014 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt X K 705/14, za czyny z art. 278 § 1 k.k. i z art. 279 § 1 k.k., popełnione: (i) pierwszy w dniach 03 lipca 2012 roku, za który wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz (ii) kolejne w okresie od 09 do 11 lipca 2012 roku, za które w warunkach art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, a na mocy art. 91 § 2 k.k. wymierzono mu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

dowody: odpisy wyroków k. 17-19; dane o karalności k.23-25; orzeczenia, dane o karalności i dotyczące wykonania kar z akt X K 882/10, X K 705/14, X K 1065/12 i X K 226/13, X K 187/12; dane dotyczące odbywania kar k.7-16,

Zachowanie Ł. P. w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności zostało określone jako właściwe, choć w tym zakresie wcześniej występowały trudności. Skazany karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, był 35 razy wyróżniany nagrodami, natomiast karany dyscyplinarnie był osiem razy, ostatni raz w lipcu 2015 roku. Do przełożonych odnosi się w sposób regulaminowy i deklaruje chęć podjęcia zatrudnienia.

dowody: opinia o skazanym k. 31-34

Sąd zważył co następuje:

Sąd zważył, iż postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma na celu urzeczywistnienie zasady łączenia jednostkowych kar podlegających łączeniu, a wymierzonych prawomocnymi wyrokami w różnych postępowaniach.

Na początku swoich rozważań Sąd chce wskazać, że w przedmiotowej sprawie zastosowanie znalazł kodeks karny w jego brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, stosownie do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie Kodeksu karnego i niektórych innych ustawy (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r., poz. 396). Wymieniony przepis przewiduje, że przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 – tj. kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W przedmiotowej sprawie wobec skazanego po dniu 01 lipca 2015 roku nie doszło do wydania nowego, kolejnego wyroku. W rezultacie zastosowanie znajdują wobec niego przepisy ustawy – Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku.

Sąd zważył dalej, że przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 k.k. Zgodnie z powyższym uregulowaniem, sąd wymierza karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy (chronologicznie), chociażby nieprawomocny wyrok skazujący, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary podlegające łączeniu (por. uchwała SN z dnia 25.02.2005, I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Innymi słowy, warunkiem wymierzenia kary łącznej jest wymierzenie podlegających łączeniu kar za przestępstwa pozostające w zbiegu realnym. Jeżeli kary za przestępstwa pozostające w takim zbiegu zostały wymierzone w różnych wyrokach, Sąd wydaje wyrok łączny (art. 570 k.p.k.).

W przedmiotowej sprawie, Sąd oparł się na dokumentach zawartych w aktach sprawy oraz w aktach spraw X K 882/10, X K 705/14, X K 1065/12, X K 187/12 i X K 226/13 z których dopuszczono dowód: odpisach wyroków, danych o karalności, informacji o pobytach, opinii o skazanym. Na podstawie tych dowodów, Sąd przyjął, iż chronologia kolejnych przestępstw popełnianych przez skazanego Ł. P. i kolejnych wyroków, na mocy których był on skazywany, wskazuje, że popełnił on przestępstwa pozostające w zbiegu realnym.

Sąd zważył dalej, iż pośród przestępstw popełnionych przez skazanego możliwość połączenia i orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności istniała w stosunku do tych, które pozostawały w zbiegu realnym, o którym mowa w art. 85 k.k. i objęte zostały wyrokami:

a) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 16 października 2012 roku w sprawie o sygn. akt X K 1065/12,

b) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 07 listopada 2014 roku w sprawie o sygn. akt X K 705/14.

Na początku swoich rozważań Sąd pragnie wskazać, iż w niniejszej sprawie zaistniała konieczność rozwiązania węzła kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 07 listopada 2014 roku w sprawie X K 705/14. W/w orzeczenie, z uwagi na treść art. 85 k.k., łączyło kary jednostkowe pozbawienia wolności, które przy zastosowaniu tego przepisu podlegały łączeniu w sprawie X K 705/14. Z uwagi na powyższe i przy odpowiednim wykorzystaniu art. 575 § 1 k.p.k. Sąd uznał, że niezbędne będzie rozwiązanie w/w kary łącznej pozbawienia wolności. Warto przy tym zaznaczyć, że rozwiązaniu uległ jedynie węzeł kary łącznej, orzeczony w tym wyroku, nie zaś pozostałe rozstrzygnięcia.

Sąd zważył dalej, iż – uwzględniając powyższe rozważania - chronologia kolejnych przestępstw popełnianych przez Ł. P. i kolejnych wyroków, na mocy których był on skazywany, wskazuje, że chronologicznie pierwszym wyrokiem podlegającym łączeniu w przedmiotowej sprawie było orzeczenie wydane w dniu 16 października 2012 roku przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X K 1065/12. Czyny, objęte tym wyrokiem, zostały przez skazanego popełnione w okresie od 08 września 2012 roku do 06 lipca 2012 roku. Natomiast czyny objęte wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X K 705/14 popełnione zostały przez Ł. P. w okresie od 03 lipca 2012 roku do 11 lipca 2012 roku, a zatem przed wydaniem orzeczenia w sprawie X K 1065/12. Niewątpliwie zatem w stosunku do tychże skazań zachodziły warunki o których mowa w art. 85 k.k., a które stanowiły podstawę dla połączenia wymierzonych w nich kar jednostkowych w karę łączną.

Sąd wziął przy tym pod uwagę tą okoliczność, że czyny, których dopuścił się skazany, a które pozostawały w zbiegu realnym i za które w postępowaniu o sygn. akt X K 1065/12 i X K 705/14 wymierzono kary jednostkowe podlegające łączeniu, popełnione zostały po dniu 8 czerwca 2010 roku, tj. po dacie wejścia w życie ustawy nowelizującej kodeks karny m.in. w art. 89 § 1 i wprowadzającej nowy §1a tego artykułu. W oparciu o powyższą zmianę stanu prawnego możliwe stało się połączenie kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania w sytuacji, w której sąd nie znalazł podstaw dla warunkowego zawieszenia kary łącznej wymierzonej w wyroku łącznym z uwagi na niespełnienie przesłanek o których mowa w art. 69 § 1 i 2 k.k. Do tejże daty, w przypadku stwierdzenia, że nie zachodzą warunki określone w art. 69 k.k. konieczne było, pomimo spełniania warunków z art. 85 k.k., umorzenie postępowania o wydanie wyroku łącznego z uwagi na niemożność pogorszenia sytuacji procesowej skazanego (obecnie sytuacja taka zachodzi, z uwagi na art. 4 § 1 k.k., jedynie w stosunku do tych czynów, które popełnione zostały przez dniem 8 czerwca 2010 roku). Reasumując, w stosunku do czynów, które popełnione zostały po dniu 8 czerwca 2010 roku i pozostają w zbiegu realnym o którym mowa w art. 85 k.k. oraz za które orzeczono jednostkowe kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez warunkowe zawieszenia ich wykonania, możliwe stało się, w oparciu o w/w nowelę, ich połączenie w wyroku łącznym i wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd zważył, iż w sprawie o sygn. akt X K 1065/12 wymierzono skazanemu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat i do dnia wydania wyroku łącznego nie wydano postanowienia o zarządzeniu wykonania warunkowo zawieszonych kary pozbawienia wolności. Uwzględniając powyższe Sąd stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie o wydanie wyroku łącznego zachodzą warunki do orzeczenia wobec skazanego, w oparciu o treść art. 85 k.k. i art. 89 § 1 i 1a k.k. oraz pozostałych przepisów przywołanych w sentencji wyroku, kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd miał przy tym na uwadze stanowisko wyrażone w tej kwestii w treści uchwały 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 roku I KZP 13/13.

Nie podlegały natomiast połączeniu w przedmiotowej sprawie kary jednostkowe wymierzone skazanemu w sprawach o sygn. akt X K 882/10 i X K 187/12, w których orzeczenia zapadły przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku. Sąd zważył bowiem, że wyrok w sprawie o sygn. akt X K 882/10 wydany został w dniu 24 lutego 2011 roku, a zatem przed popełnieniem przez skazanego czynów, za które został skazany wyrokiem wydanym w sprawie

X K 187/12. Ponadto, wyrok w sprawie o sygn. akt X K 187/12 został wydany zanim skazany popełnił czyny objęte wyrokami wydanymi w sprawach o sygn. akt X K 1065/12 i X K 705/14. W rezultacie w odniesieniu do tego orzeczenia nie zachodziły określone w art. 85 k.k. przesłanki.

Uznając, że wymierzone skazanemu w sprawach o sygn. akt X K 1065/12 i X K 705/14 kary jednostkowe pozbawienia wolności podlegają łączeniu Sąd przeszedł do rozważań odnośnie wymiaru kar łącznych pozbawienia wolności. Kara łączna pozbawienia wolności, zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. powinna mieścić się w granicach od najsurowszej z kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Nadto, Sąd, uwzględniając granice wymiaru kary łącznej przy łączeniu kar jednostkowych wziął pod uwagę także to, iż czyny, za które Ł. P. został skazany w sprawach o sygn. akt X K 1065/12 i X K 705/14, popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. Stąd też, opisana wyżej zasada wymiaru kary łącznej, musiała uwzględniać tę okoliczność i podlegać modyfikacji, polegającej zgodnie z treścią art. 91 § 2 k.k. na jej wymiarze w granicach od najsurowszej z kar wymierzonej za poszczególne przestępstwo lub ciąg przestępstw do ich sumy. Przepis art. 91 § 2 k.k., regulujący kwestie wymiaru kary w przypadku realnego zbiegu ciągów przestępstw bądź ciągu z innym przestępstwem (jak w tym przypadku), wprost odsyła do odpowiednio stosowanych przepisów rozdziału dotyczącego kary łącznej, a więc także do art. 86 § 1 k.k. (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 września 2010 roku, sygn. akt III KK 249/10). Odpowiednie stosowanie art. 86 k.k. oznacza, że w sytuacji określonej w art. 91 § 2 k.k. sąd ma wymierzyć karę łączną nie w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, z uwzględnieniem górnych granic poszczególnych rodzajów kar wskazanych w art. 86 § 1 k.k., lecz w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za ciąg przestępstw lub za jednostkowe czyny, w zależności od tego, która z nich jest surowsza, do sumy orzeczonych w danym postępowaniu kar za ów ciąg lub ciągi przestępstw i za czyny jednostkowe, oczywiście z uwzględnieniem górnych granic poszczególnych rodzajów kar (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 roku, sygn. akt IV K 397/09).

Sąd uwzględnił jednak także to, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdował art. 91 § 3 k.k. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli sprawca został skazany dwoma lub więcej wyrokami za przestępstwa należące do ciągu przestępstw określonego w § 1, orzeczona w wyroku łącznym kara nie może przekroczyć górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, przewidzianego w przepisie, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje. W przedmiotowej sprawie sytuacja taka zachodziła w stosunku do czynów kwalifikowanych z art. 278 § 1 k.k. Przestępstwa, za które Ł. P. został skazany w/w wyrokami, zostały bowiem popełnione w krótkich odstępach czasu, kwalifikowane były z tych samych przepisów ustawy karnej i w podobny sposób. Fakt, iż w treści wyroków, w których czyny te zostały przypisane, połączono je w ciągi przestępstw z art. 91 § 1 k.k. nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu w odniesieniu do nich art. 91 § 3 k.k. – przepis ten nie zawiera takiego ograniczenia. Nie ma bowiem żadnych przeszkód, aby w sytuacji, kiedy różnymi wyrokami wymierzono wobec tego samego sprawcy jednorodnjowe kary lub podlegające łączeniu za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, z których jedynie część należy do ciągu przestępstw, orzec w wyroku łącznym jedną karę łączącą wszystkie te kary (tak też Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 6 grudnia 2012 roku, sygn. akt II AKa 219/12). Uwzględniając zatem dyspozycje art. 91 § 3 k.k. kara łączna, która mogła zostać wymierzona skazanemu w niniejszym postępowaniu, musiała doznać kolejnego ograniczenia.

Uwzględniając powyższe uregulowania kara łączna, wymierzona skazanemu przy łączeniu kar jednostkowych w sprawach X K 1065/12 i X K 705/14, mogła kształtować się od kary 2 lat pozbawienia wolności do kary łącznej 3 lat i 3 miesięcy lat pozbawienia wolności.

Sąd zważył dalej, iż wymierzając karę łączną nie rozważa się ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreśla się, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (zob. M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są

równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskość przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motyw bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. Jednocześnie wymiar kary łącznej w oparciu o pełną absorpcję może mieć miejsce jedynie w tych przypadkach, w których granica pomiędzy realnym, a pomijalnym zbiegiem przestępstw nie jest zarysowana zbyt wyraźnie, gdy z pozostałych w zbiegu przestępstw jedno wyraźnie dominuje w ocenie całości zdarzenia. Instytucja wyroku łącznego nie jest pomyślana jako premia dla przestępcy popełniającego większą liczbę przestępstw, lecz służy racjonalizacji reakcji karnej, opierającej się na założeniu, że samo wydanie pierwszego wyroku skazującego, o którym mowa w art. 85 k.k. powinno być dla skazanego przestrożą przed popełnieniem nowego przestępstwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwała SN w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Natomiast im luźniejszy związek pomiędzy przestępstwami pozostającymi w zbiegu - gdy zostały popełnione w znacznych odstępach czasu, gdy godzą w różne dobra prawne lub w dobra różnych osób pokrzywdzonych - tym bardziej zasadne jest stosowanie zasady kumulacji. Nadto, sam fakt popełnienia wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (zob. wyrok SN z dnia 25 października 1983 r., OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 11 stycznia 1986 r., OSNKW 1976, nr 10-11, poz. 128).

Kierując się przedstawionymi wyżej zasadami wymierzania kary łącznej za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, Sąd uznał, że w zakresie połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych w sprawach o sygn. akt X K 1065/12 i X K 705/14 wystąpiły przesłanki przemawiające za zastosowaniem wobec skazanego zasady asperacji zbliżonej do zasady kumulacji. Skazany popełnił zarzucane mu czyny na przestrzeni kilku miesięcy, a wszystkie popełniane przez skazanego występki skierowane były przeciwko temu samemu dobru prawnemu – mieniu i niejednokrotnie popełnione były w ramach ciągu przestępstw. Niemniej jednak poszkodowane nimi były różne osoby i podmioty. Sąd miał jednocześnie na względzie to, że czyny te miały charakter występków umyślnych i stanowiły wyraz braku poszanowania dla obowiązujących norm prawnych. Nie bez znaczenia pozostały też okoliczności związane z oceną postawy skazanego zaprezentowaną w opinii penitencjarnej pozwalającej, zdaniem Sądu przyjąć, iż obecnie proces resocjalizacji Ł. P. przebiega w sposób poprawny.

Mając na względzie powyższe okoliczności przy łączeniu kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wskazanymi wyżej wyrokami należało zdaniem Sądu zastosować zasadę asperacji przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności. Uwzględniając to Sąd doszedł do przekonania, że karą współmierną i sprawiedliwą będzie kara 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie, na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. a contrario, Sąd pozostałe rozstrzygnięcia, w zakresie w jakim nie podlegały one łączeniu, pozostawił do odrębnego wykonania. Wyrok zawiera także orzeczenie oparte na art. 572 k.p.k., albowiem w stosunku do wyroków, które nie zostały objęte karą łączną, postępowanie należało stosownie do tego przepisu umorzyć.

Sąd, mając na względzie treść art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków w postępowaniu sądowym, mając na uwadze to, że pozostaje w izolacji penitencjarnej, a jego obecne możliwości zarobkowe są znacznie ograniczone.